

SEGÉDLETEK

Providence, 1811. január 5.

Kedves Phillip!

Mérhetetlen szomorúsággal kell tudatnom Önnel, hogy Elijah Winscott eltávozott e Világból, és immár Urunk szerető Karjaiban pihen. Mindannyian tudtuk, hogy már évek óta nem örvend jó egészségnek, sem Testében, sem Lelkében. Igencsak megnehezítette számunkra, hogy tudjunk gondjairól, mivel kilépett Társainak Köréből. Meglátogattam őt Vidéki Házában, ahol pár Éve élt egészen mostanáig. Ahogy Betegágyán feküdt, megtörte Hallgatását és elmondott nekem egy Történetet, melyet nem vagyok képes illően felidézni. Nem igazán tudom, hogy illendő-e elmondanom Önnek, de tudom, hogy rettentő mód aggódott barátunkért.

Emlékeztetett, hogy 15 évek előtte azon tündődött, miként folytathatnánk Szakmánkat, mely addig oly kíválóan szolgált minket. A Megélhetésünk ellen való utálatos Törvények és a Gondok, melyek a jó John Brownt gyöttrik, vég nélküli bosszúságot okoztak neki. Jól emlékszem, miként minden bizonnyal Ön is, Elijah jellemére és beszédére az Ivóban ezen idők alatt. Úgy véltük, hogy az csak hasztalan szeszély és a túl sok Ital eredménye. Mindannyian neveltünk, ahogy hallgattuk arról beszélni, miként kellene Alagutakat ásni a Város alatt. Nem tudtuk, hogy titokban már elkészültek a tervei. Ugyanis, mikor az Elijah Winscott Otthona alatti Pincét kényszerítették, egy Alagutat találtak. Ezen Alagút a Folyó közelébe vezetett, és nem okozott gondot, hogy még közelebb ásvanak a parthoz. Ezt a Jutatot használta volna, hogy Rabszolgákat tereljen ki és be a Városból.

Minden kézen állt, és Elijah boldogan várt otthonában az Embereire, hogy elhozzák neki a Rabszolgáit. De nem érkeztek meg.

Mikor azon kezdett tündődni, hogy mi tartja fel őket, a kéznél lévő Embereivel lement, hogy lássák, mi történhetett. Csak halált találtak. Feszült Hangan mesélt nekem Emberi testrészekről, mik Rongyként voltak szerteszórva az Alagútban, Fehér Emberei és Rabszolgáké egyaránt. Nem lehetett biztos benne, mivel nem időzött ott sokat, de úgy vélte, hogy nem találták meg az összes Férfit, és a Női Rabszolgáknak sem volt semmi nyoma. De hogy merre mehettek, hogy mi csaphatott le rájuk? A Barlangok anyjai mintha gonoszul kacintottak volna rá, elrejtve előle e titkot. Gyorsan visszatért, és gyorsan erős Falakat emeltetett téglából az Otthona alatt és a Folyó közelében egyaránt, hogy távol tartva azt, akármi legyen is, ami odalent élhet.

Attól a Naptól kezdve nem ismert nyugalmat, bizonyosan nem azon idő alatt, míg abban a Házban tartózkodott. Mi ebből annyit láttunk akkor, hogy ágygnak evett, és többé nem beszélt a Törvények kijáratára való cselszövegekről. Élete végén a Betegágyán elmondta, hogy mélypéges Szakadékok tátonganak a Város alatt, melyet elhagyott. Kipillantott az Ablakán a ringatózó vörös lombú Juharfákra, és úgy tűnt, megnyugozik. Csak arra tudok gondolni, hogy ez a Vidéki Ház némi békét nyújtott neki, mikor kilehelte a Lelkét. Legyen az örökösének jobb szerencséje abban a Providence-i Házban, mint neki volt.

Öszinte Tisztelettel,

Jacob Bishop

EGYSZER TALÁN, HA ISTEN IS ÜGY AKARJA, VALAKI EL
FOGJA OLVASNI E SZAVAKAT. ÉN, JOHN HARPER, VÉSEM
IDE, HOGY ELMONDJAM AZ ÉN ÉS TÁRSAIM GYÁSOS
TÖRTÉNETÉT. WINSCOTT A VÉGZETÜNKBE HAJSZOLT MINKET
AZ AGYAFÜRT TERVEIVEL. AZT HITTE, HOGY ELKERÜLHETI
RHODE ISLAND ÁLLAM FIGYELMÉT AZ ALAGÜTTAL, AMIT
TALÁLT. ELŐSZÖR TALÁN FONTOLÓRA KELLETT VOLNA
VENNIE, MILYEN CÉLLAL KÉSZÍTETTÉK EZT AZ ALAGUTAT. DE
SZERENCSÉSNEK MONDTA MAGÁT ÉS EZZEL ELÁTKOZOTT
MINKET. FERTELMES DOLGOK RONTOTTAK RÁNK, AHOGY
AZ ALAGÜTON ÁT TERELTÜK A SZÁLLÍTMÁNYÁT,
A SZERENCSÉSEKET KARMAIKKAL ÉS AGYARAIKKAL
FELKONCOLTÁK. AZ ÉLETBEN MARADTAKAT IDE-
HURCOLTÁK. A SZENTÍRÁS ÉS A PRÉDIKÁTOROK AZT
HIRDETIK, HOGY ISTEN ÁTOKKAL VERTE A KÍGYÓT, HOGY
AZ MINDÖRÖKKÉ A HASÁN CSÜSSZON. AKKOR AZ ÚJ
MESTERÜNK MIÉRT JÁR MÉG MINDIG LÁBAKON? HOGY
VOLT KÉPES Ő ÉS A FAJTÁJA ELKERÜLNI ISTEN ÍTÉLETÉT?
ITT ALUDTAK A BUKÁS ELŐTT, ÉS EZÉRT NEM TALÁLTAK
RÁJUK? IMMÁR EZT A GYÜLÖLETES KÍGYÓT SZOLGÁLJUK.
MINDANNYIUNKAT MUNKÁRA FOG, MINDEN FÉRFIT
EGYENLŐKÉNT. KÉNYSZERÍT MINKET, HOGY
PÁROSODJUNK, MINTHA ÁLLATOK LENNÜNK. LÁTTAM
A TÁRSAIMAT MEGHALNI, AHOGY ELSORVADTAK VAGY A
KÍGYÓ KÉNYE-KEDYE SZERINT PUSZTULTAK. TÚL MESSZIRE
REJTETTEK EL MINKET ISTEN SZERETŐ TEKINTETE ELŐL.

KEDVES !

MINT TUDJA, NEMRÉG BEVONULTAM AZ ÁLLAMI KÓRHÁZBA DANVERSBEN
 EGY KIS LELKI FELÉPÜLÉSRE A TERMÉSZETFELETTI VILÁGÁBA TETT LEGUTÓBBI
 KALANDOM UTÁN. SZÖRNYŰ HIBÁT KÖVETTEM EL, HOGY DANVERST VÁLASZTOTTAM.
 RENDKÍVÜL NAGY TESTI, LELKI ÉS SZELLEMI VESZÉLYBEN VAGYOK.
 VAN VALAMI „TISZTÁTALAN” EZEN A HELYEN. NEM HAGYJÁK, HOGY TÁVOZZAK.
 KI KELLETT ÖNNEK CSEMPÉSZNEM EZT A LEVELET, MIVEL ITT ÁTOLVASSÁK
 A KIMENŐ POSTÁT.

KÉREM, JÖJJÖN IDE ÉS VIGYEN EL ERRŐL A SZÖRNYŰ HELYRŐL.
 TANÁCSOS LENNE TÖBBEDMAGÁVAL JÖNNIE, MIVEL MEGGONDOLATLANSÁG
 EGYEDÜL BELÉPNI IDE.

BARÁTJA,

LARRY CROSWELL

Danversi Állami Kórház

Maple utca 450. – Danvers, MA

Kedves ,

Kérem, ne vegye figyelembe az Önnek írt korábbi levelemet.

Idegrohamom volt.

Itt minden rendben van. Ne jöjjön ide.

További pihenésre és terápiára van szükségem.

Köszönöm.

Tisztelettel,

Lawrence Croswell

A DANVERSI ELMEGYÓGYINTÉZET FŐIGAZGATÓJA AMFITEÁTRUMOT ÉPÍT A BETEGEKNEK

Ma a Danversi Állami Elmeógyógyintézetben a munkások megkezdtek egy kis amfiteátrum alapjainak lefektetését a betegek örömeire. Az itt tartózkodók csendes társalkodóhelyet, versfelolvasásokat és hangszerez előadásokat élvezhetnek majd az idilli kültéri környezetben az elmeógyógyintézet víztározója mellett. „Ez egy gyönyörű hely, ahol víz és föld találkozik”, nyilatkozta dr. James Berger főigazgató.

Andrew MacBride, az elmeógyógyintézet ápolója és a munkálatok vezetője hozzátette, hogy a csapatának némi gondot okozott a nagy, díszes gránitkorong feldarabolása és elszállítása, ami a domboldal azon részén állt, ahol az amfiteátrumot építik. Az elmeógyógyintézet előző főigazgatója, dr. William Shine helyeztette a Hathorne-domb oldalába azt a korongot. A világutazó dr. Shine a beszámolók szerint úgy hitte, a gránitkorong jó szerencsét hoz az intézetnek.

A helyi lakosok megkérdőjelezik a szellemileg sérült betegek számára épülő amfiteátrum költségeit. Ám dr. Berger az alábbi magyarázattal védi az építmény létrejöttét: „Fontos észben tartani, hogy minden polgár jólétét kell szem előtt tartanunk; különösen azokat, akiket túl törekenynek vagy sérültnek ítélünk a nagyvilág változásaihoz.”

SHINE NYUGDÍJBA VONUL A DANVERSI ELMEGYÓGYINTÉZETBŐL

A salemi születésű dr. William Shine, a Danversben található Állami Elmeógyógyintézet idős főigazgatója 25 év szolgálat után nyugdíjba vonul. A rendkívüli műveltségéről, szívélyes viselkedéséről és haladó jellegű kezeléseiről ismert dr. Shine-nak tulajdonítják az intézmény betegek jobbulása érdekében történt átalakítását. 1890-es érkezését megelőzően az elmeógyógyintézet rossz hírnévvel bírt, és a személyzet morálja alacsony volt. A betegek közötti balesetek és halálesetek száma országosan a legmagasabbak közé tartozott.

Shine főigazgató esetenként ugyanolyan különösnek tűnhetett, mint az intézmény, amit oly sikeresen irányított. Régi olvasóink talán még emlékeznek a panaszokra, amikor dr. Shine, aki még egy éve sem töltötte be a hivatalát, az adófizetők pénzéből egy gránitból faragott korongot állított fel a birtok víztározójának peremén. Dr. Shine akkor is és most is ragaszkodott ahhoz, hogy a korongot ne mozdítsák el, még akkor se, ha mint főigazgató elhagyja az intézetet. Furcsaságaitól eltekintve dr. Shine képessége, amivel hosszú irányítása alatt az elmeógyógyintézetet siker-történetté változtatta, maradandó emléket állít neki.

Dr. Shine, aki fiatalabb korában bejárta a világot, egzotikus helyekre látogatott, kijelentette, hogy már várja a csendes nyugdíjas éveket, amit szülővárosában, Salemben fog eltölteni. Az orvos kifejtette abbéli szándékát, hogy a salemi kórházra hagyományozza személyes és szakmai iratait.

Dr. Shine nagy elismeréssel beszélt utódjáról, dr. James Bergerről: „Kétség nem férhet hozzá, hogy doktor Berger a betegek igaz védelmezője és az intézmény jó vezetője lesz.” Hozzátette még: „Őszintén remélem, hogy doktor Berger nem fog felforgatni minden ódon követ, és inkább az elmeógyógyintézet fényes jövőjére összpontosítja a figyelmét.” Mi, az újság munkatársai, hosszú és boldog nyugdíjas éveket kívánunk doktor Shine-nak.

1890. június 2.

Az intézetet sújtó gondok mélyen gyökereznek, és olyastélek, amit nagyra becsült kollégáim sosem fogadnának el egy racionális, rendezett univerzum részeként. Sőt, ha meggyőződésemet megosztanám munkatársaimmal, akkor páciensként helyeznének el ezen falak között, nem pedig igazgatóként. Én viszont már korábban is láttam ilyen gondokat az utazásaim során, és gyorsan kell cselekednem. A dolog feltűnő gyanakvásomra, és lépéseket tett ellenem. De kimondtam a védelem szavait, amiket oly réz tanultam meg abban a bizarr, ősi városban, és még biztonságban vagyok. Még kell találnom Hathorne korongját, mégpedig hamar, hogy bebörtönözzem azt a dolgot, ami itt mindenkit kínoz, és eltorzítja a már amúgy is sérült és sebezhető elméket. Hathorne eltávolította a korongot, azt gondolta, hogy az istentelen szellemimádás pozány jelképe volt. Micsoda rettentő hiba egy buzgó hitszónoktól! Adja Isten, hogy megtaláljam a korongot, és az fogva tartsa a dolgot, amely a Hathorne-dombon mindenki ellen tör.

1890. november 12.

Megtaláltam Hathorne korongját. Az pedig, ahogy sejtettem, egy ősrégi jel hajdanvolt korokból, egy pecsét az ellen, ami egyenesen a domb földjében és levegőjében tanyázik. Istennek hála, a korong rendkívül jó állapotban vészelte át az éveket és a gondozás hiányát. A felszínébe faragott minta most is oly tisztán kivehető, mint amikor odavésték... De vajon kinek a keze tette? Az ilyen eolikus talányokon jobb nem tünődni. Most az a feladatom, hogy újra felállítsam a dombon, és legyűrjem azt, mi fajtársaihoz hasonlóan ellenséges velünk szemben, kik örökölték a világukat.

1890. december 3.

Néze. A pecsét a földre lett helyezve, nyugtalan kábulatba taszítva azt, ami a dombban nyugszik. Az adófizetők megkérdőjelezi a költségeket, amivel ezt a „hasztalan díszládát” felállítottam az intézetben, de nem jelentenek komoly fenyegetést ahhoz, hogy eltávolítsák és Istennek hála nincsenek tisztában annak valódi rendeltetésével. De azok számára, akik ismerik, a pecsét oltalomként fog szolgálni, most és a jövőben egyaránt. Már most látom a javulás jeleit a betegek és a személyzet között, mintha most ébrednének fel egy hosszú, eleven rémálomból.

1915. május 7.

Találkoztam az utódommal. Dr. James Berger derűs és hozzáértő fiatalembernek tűnik. Aktív személyiségét tekintve figyelmeztettem az ifjú doktort, hogy soha ne távolítsa el a korongot, ami a víztározó pereme mellett hever a dombon. Vajon figyelmezni fog szavaimra? Lehetetlen volt megosztanom vele szentimentalizmusom valódi okait, hogy nyomatékosítsam benne a korong háborítatlan voltának fontosságát. Imádkozom, hogy emlékezzen az ígéretére, miszerint nem bolygatják a korongot.

HALÁLESET A DANVERSI ELMEGYÓGYINTÉZETBEN

A Danversi Állami Kórház közleménye szerint egy betegük, Andrew MacBride (életkora nem ismert) elhunyt. MacBride-ot kora reggel a cellájában találták, a környezetére nem reagált. A halálesetet öngyilkosságnak könyvelték el, jelentette be James Berger főigazgató.

– Igazi tragédia, amikor ilyesmi történik – mondta dr. Berger –, ám nem tudunk minden gondjainkra bízott lélekhez elérni. A beteg most már egy jobb helyen van. MacBride-nak nincs ismert hozzátartozója.

Vendégek

A. Hickey	Abe Hickey	4. szoba	December
J. Trent	Jacob Trent	8. szoba	December
A. Smith	Mr. és Mrs. Smith	4. szoba	Január 8.
J. Frazer	James Frazer	1. szoba	Január 8.
S. Bonner	Sarah Bonner	7. szoba	Január 13.
BD	Bill Dunston	6. szoba	Január 2.

Volt egy abenaki nevű indián törzs, melynek tagjai a vermonti Connecticut folyó völgyében, New Hampshire-ben és Massachusettsben éltek.

Az abenakiké volt eredetileg a Squatters-tavat körülvevő terület, ám 1722-ben elűzték őket az angol telepesek. A területet eredeti indián neve „Ponki-mkzas” (varjú) volt a tó körül dögöket fogyasztó rengeteg varjú miatt. A telepesek úgy találták, hogy rossz ötlet volt ideköltözni, mivel a környék silány vadász- és halászterületnek bizonyult. Ezenfelül az itteni hemlokfenyők tüzelésre alkalmatlanok voltak, és a házaik építésére használt kezeletlen faanyag gyorsan rothadásnak indult. A telepesek északabbra költöztek, elhagyták a települést, és az évek során a roskatag viskók csavargók, szökött rabszolgák és katonaszökevények otthona lett, mígnem végül 1805-ben egy árvíz a tóba mosta az egészet. A közelben élő helyiek elkezdték Squatters-tónak (lakásfoglalók tavának) hívni, ez a név mind a mai napig fennmaradt.

Rettentő fáradtnak éreztem magam az apámmal való csörte után és, ezen még az ebben a koszfészekben töltött idő sem segít. A kocsim még mindig le van robbanva – az öreg William azt mondja, hogy képes megjavítani, de nem tudom, megbízhatok-e benne. A hideg kiráz ettől a helytől, és még csak egy éjszakát töltöttem itt. Gyűlölöm a tó körüli békák hangos varttyogását, és fényeket is láttam odakint, amikor kimentem járni egyet. Éjszakai horgászok? A három csónak ki volt kötve és azt sem tudom elképzelni, hogy az a rozoga vén testvérpár éjszaka kimozduljon. Különben is, a tó bűzlik. Legutóbb is a lehető legrosszabb élményem volt. Alvajárás! Gyerekkorom óta nem csináltam ilyet. Azt álmodtam, hogy a víz alatt vagyok, és egy hullákkal teliszórt hátborzongató városon lebegek keresztül. Éjfél után ébredtem fel, majd megfagytam a szobám előtt. A recepción égtek a lámpák. Furák azok az öreg fickók, de Istennek hála nem sokat látom őket. Minden idejüket abban a műhelyben vagy miben töltik, ami a tó felé néz.

A pokolba is, ha holnapra nem lesz kész a kocsi, akár szerencsét is próbálhatok és leinthelek valakit, hogy vigyen el Kingsportba.

Annyira hiányzol, Emily!

Legdrágább Mary!

Nem hiszem, hogy ismerne engem, de én ismerem magát! Tudja, a maga házában dolgozom. Nem vagyok olyan úriember, mint akit megérdemel, de jó ember vagyok, nem félek a munkától és helyén van a szívem.

Talán azt hiheti, hogy ez túl hirtelen jön, de egy ideje már csak maga jár a fejemben. Megláttam, amikor kijött az építkezésre, figyeltem magát, és utána újra látni akartam! Van egy ajándékom magának, amit holnap szeretnék elvinni a diákszállására. Valamiféle ékkő, amit a háza építési területénél találtunk, és tényleg igazán szépséges, mint egy óriási flancos gyöngy. Mivel a Miskatonic Egyetemen tanul, úgy gondoltam, hogy érdekesnek találja majd.

Ma este és holnap a szobámban leszek a Borden Armsban, ott el tud érni.

A legmélyebb szeretettel:

Alfred Hackett

SEGÉDLETEK

Segédlet: Kötelékek 2

Mary!

Azt hiszem, ez egy tojás, de nem tudom, milyen. Jöjjön gyorsan! Nem tudom, mit csináljak, ha kikel.

Alfred

Segédlet: Kötelékek 3

A lény körülbelül akkora, mint egy macskakölyök, a csontszerkezete is hasonló, kivéve azt a tényt, miszerint gyakran áll a hátsó lábaira, így lehetővé teszi, hogy a mellső lábai – esetleg megnyúlt karjai – előrelógjanak. A négy lábán lévő karmok látszólag a nem visszahúzható macskakarmok és az emberi kezek között helyezkednek el félúton. A hátán lévő, összetett csontszerkezetből és izomrendszerből denevérszerű szárnyak növekednek. A feje egy lóéra emlékeztet, de a szájában lévő ádáz agyarak és a szemei mögött lévő kampós szarvak minden további hasonlatosságot eloszlatnak. A bőre érdes és hullószerű, de nem pikkelyes. Más szavakkal: a bőrnek ugyan pikkelyes textúrája van, de nem pikkelyekből áll.

Essex megye hiedelmei és népi hagyományai ~ 76

A hírhedt ipswichi Mocsári Varázsló a helyi beszámolók alapján már évszázadok óta kísért Essex megyében. A létezésének bizonyítékai legalább a XVIII. századig nyúlnak vissza, amikor az eltűnő jószágokról és emberekről szóló jelentéseket a Mocsári Varázslóval társították. Az ilyen beszámolókból jelen volt a képzet, miszerint a varázslónak volt egy démoni famulusa, mivel nem egy alkalommal gigászi szárnyak csapkodásáról tettek említést.

Az idő múlásával egyre furcsábbak lettek a mesék, egyesek szerint a Mocsári Varázslónak egy sárkányszerű hátasa volt, amin az éjszakai égen lovagolt és a helyi lakosokat rémisztgette.

Az alábbi illusztráció egy művészi reprodukció, ami egy Andrew Leman nevű fiatalember vallomása alapján készült. A fiatalember állítja, hogy ezen a bestián látta éjszaka lovagolni a varázslót a sós mocsár felett 1906-ban.

Az Csillagokból Való Paripának Hívása és Megfékezése

Akkoron végezzed el, mikor az Aldebaran az szemhatár felett vagyon.

Emez kreatúra haszonnal lehet védelmező, katona, gyilkos, hírvivő és háta. Hívd és az akarata tennen akaratodhoz kötődik oly módon, hogy nem szegül ellenedre. Ügyelj azonban az végső lépésekre, máskülönben lesújt terád, mert kötődés nélkül igencsak félelmetes bestia.

Ontsd ki egy fél esztendő szeplőtelen borjúnak vagy egy legfőljebb tizennégy nyarat látott nyájas szűz leánynak vérit, locsolja az skarlát folyam az idézés oltárának köveit, miközben az kántálást ismételd:

Ick ctha, yaahn neh! Byakhee ctha meh, da nai, s'nommas nai'rb! Yaahn neh, ick ctha.

Ekkoron fújd meg pikuládat és hallass vele három hangot minden szavalat után. Némi időnek elteltével az ég megnyílik és az mennyeknek hasítékából aláereszkedik egy csillagparipa, mit még jég fed az túlnanról való út miatt. Hallva esdeklő hívásod, kényszere, hogy választ adjon, ámde megmértézik igaz mód az saját természetének uralmáért.

Ezen elbukva élted lánjja biztosan kialszik. Ragadd meg az törödet, mely még az idézett vérevel foltos, elsőképp mutass azzal a bestiára, majd pedig az földre, így jelezve uralmad felette. E feladathoz vedd igénybe az akaratod a maga teljességében, mivel a bestia kikutatja az embernek gyengeségét és visszaröppen az csillagokba.

Hangod teljes erejével mondd: Ick ctha, byakhee! Ctha meh.

Sikered elérvén az bestia leborul és várja parancsaidat.

Parancsaid befejeztével a szokás megköveteli, hogy az kérelmező elbocsássa az bestiát. Vedd kézbe csontból való töröd és X alakban hasíts a levegőbe a lény előtt. Ez jelzi, hogy feladatát bevégezte. Eztán húzd el a tör pengéjének élet az alkarod mentén könyéktől csuklódig, és hagyd három cseppnyi vért az talajra hullani és mondd:

Yaahn neh, byakhee! Ctha meh.

Megelégedve, hogy elbocsátották, a bestia távozik.

Segédlet: Kötéletek 6

A TEREMTMÉNY NEM MINDIG
FEJELI BE FELADATÁT.
NÉHA NEM IS SZÜKSÉGES.
EZZEL BOCSÁSD EL:
ИЗЪ СЪНА УААН НЕИ, БРАКНЕИ
СЪНА МЕИ. ІЗМЕТЕД ХАРОМСЗОР.
A HARMADIK UTÁN HÚZD VÉGIG A PENGEÉD
A BAL SZEMED ALJÁTÓL AZ ÁLLKAPCSOD
BAL RÉSZÉIG, ÉS HAGYD, HOGY A SEBBŐL
ІЗ СЕБЕР А ТЪЛБА ХУЛІОН.
EMELD A VÉRT A SZÁDHOZ.
FÜJD AZT A LÉNY ARCÁBA,
KÖZBÉN EZT MONDD: СЪНА МЕИ!
EZZEL A LÉNY VÍSSZAKÉNYSZERÜL
A CSILLAGOK KÖZÉ.

Segédlet: Feketéség 1

CAMPBELL HÚ

143 RIVER U

63 A X \$12 =
\$818 X 15% =
\$122,85